

Most aztán igazán dühös volt. A tekintete észűkült, a szája meg egy vékony vonal. Kiabálni nem kiabált. Lassan beszélt és valami távoli, idegen hangon.

— Megint ott kellett, hogy rákadjak, megint az utcáról kellett, hogy felhózzalak.

A kislány belenézett anya arcába. Csakhogy az az éles, szigorú arc nem anyáé volt. Így hát nem is lehetett mondani semmit. Azért annyit mégis kibökött, hogy Temunovics gyerekek... meg roller.

— Mindig van valami — bólintott anya. — Temunovics gyerekek, meg roller, Lovas Klári, meg az elrepült papagály. Elhallgatott, aztán megismételte: — Mindig van valami.

Legalább felgyűjtaná a villanyt — gondolta a gyerek. De ez a ronda, homályos szoba... Eszébe jutott egy név. Egér Misi. Évekkel ezelőtt kitalálta, hogy ha homályba borul a szoba, akkor a padló repedéséből előbújik Egér Misi. Ott lakik a padló repedésében, meg a mosdó lefolyóban, egész nap őt figyeli, minden mozdulatát figyeli, és egy délután, ha úgy tartja kedve, elkapja és leviszi magához. — Azóta elfelejtette Egér Misit, de most megint észébe jutott. Most már nem félt attól, hogy leviszi magához, de azért mégse ártana villanyt gyűjtani.

— Nem figyelsz — hallotta anyát. — Akármit mondhatok, te nem is figyelsz.

Elszorult a lélegzete. Anya talán már órák óta beszél, és ő nem is hallotta. Ebben a pillanatban tudta, hogy Egér Misi mögötte áll. Most egy cseppet se félt tőle, mert azt is tudta, hogy Egér Misi sajnálja. A fejét csóválja, mintha azt mondaná: „Alaposan benne vagy a pácban.”

— Mit tegyek veled? Anya megfogta a vállát, kissé hátrébb tolta.

A lány szeme kerekre nyílt. „Akármit mondok, abból csak baj lesz.” Eppen ezért hallgatott.

— Megint a régi nóta! Nem megyek le az utcára, soha többé nem megyek le az utcára, a parkba is csak veled megyek le, vagy a Galvács nénivel, vagy a Tachauer Klárral. — Anya elhallgatott, aztán nagyon csöndesen: — Nem, ez reménytelen. — Vállat vont. — Akármit mondok, bármit csinállok, reménytelen.

A gyerek a fejét rázta. Azt akarta mondani, hogy: „Nem anya, nem.” De nem jött ki hang a torkán.

— Hát akkor nincs más hátra... — Anya kihúzta magát.

Egér Misi, valahol a lány háta mögött, összehúzta magát. Úgy összeszűkül, mintha nyomban vissza akarna bújni a repedésébe, mert ami most következik...

— Nem, anya, nem! — kiáltotta a gyerek.

— De igen. — Anya előtte állt egy kispárnával, és valami spárgafélével. — Úgyis mindig csak menni akarsz, hát akkor most tessék. — Megpördítette a gyereket, és a hátára kötözte a párnát. — Menj világgá!

A gyerek megnémult. Egér Misi pedig eltűnt a repedésben.

— És ha valaki megkérdezi, hogy ki küldött világgá, megmondhatod, hogy én, és ha valaki megkérdezi, hogy miért, hát azt is megmondhatod. — Aztán, ahogy kifelé tolta a szobából: — A jó emberek majd befogadnak, de ha valaki tovább küldene, erre a párnára mindig lehajthatod a fejed.

A gyerek egy szédületben pörgött. Megpróbálta elkapni anya tekintetét, de most már az arcát se látta. Csak a hangot hallotta.

— Apádat hiába hívod, mert mi már ezt megbeszéltük, apád el fog felejteni, akárcsak én, akárcsak mindenki ebben a házban.

— Ez szörnyű! — vacogott odalent Egér Misi. — Ez szörnyű!

A gyerek ujjakat érzett a háta közepén, ahogy kifelé tolták. Ezek az ujjak belenőttek a hátába. Még akkor is érezte őket, amikor az ajtó már becsukódott mögötte.

Kint állt a hátára kötözött kispárnával a lépcsőházban.

Szürke lépcsők, vaskorlát, öreg, sárgásbarna fal. Nem kell sokáig néznie. Az ajtó majd észrevétlenül megnyílik mögötte, anya ölbekapja, úgy viszi be a szobába. Behunyta a szemét. Szinte érezte azt a mozdulatot, ahogy anya felkapja. Odabent ég a villany, apa az asztalnál ül. — Hallottam, hogy mi történt már megint. — De közben mosolyog. — Jó cég vagy, jó cég vagy, az már igaz.

A gyerek lehunyta a szemét, és várt. Fölnézett. Megint a vaskorlát volt előtte. Megfordult. Ott állt az ajtójuk előtt, de nem mert becsöngetni. Ezen az ajtón nem lehet becsöngetni. Legfeljebb kinézne egy arc. — Kit keres kérem?

— Kit keres kérem? — Ez az ő hangja volt, ahogy az ajtó előtt állt, és többször megismételte. — Kit keres kérem! Kit keres kérem!

Elhallgatott. Odament az ajtóhoz, kétszer belerúgott. Aztán megfordult, és elindult fölfelé a lépcsőn. Keze a vaskorláton, ahogy fölfelé bandukolt. Közben a falat nézte, a rajzokat, kaparásokat. Óriási fej, piszkafa lábak. Takács Kati rajzolta a Temunovics Zoliról. Ő is mögötte állt, amikor a rajz készült.

Egy lyukba bedugta az ujját. Mély, barlangszerű lyuk volt, akárcsak átnyúlva a szomszéd házba, és aztán megint egy másik házba.

Valakit egyszer be akartak ide dugni, be akartak ide gyömöszölni. A Gyömrőit. Lukács és Jendrolovics hátracsavarták a karját, úgy cipelték fel a lépcsőn. Egész kis menet kísérte őket. Jendrolovics egyre azt ismételte: — Megmondtam, mi lesz, ha elkaplak. — Veletek vagyok — szipogott Gyömrői. — Valaki, talán Kupics Nelli, bedugta kezét a lyukba. — Te nem vagy velünk, és itt nagyon jó helyed lesz.

Gyömrői ordított és rúgkapált, de akkor már felemelték a levegőbe.

A kislány felágaskodott. — Gyömrői — suttozta. — Én most világga megyek.

Nem jött hang a falból. Nagyon homályosan, foszladozó vonalakban, egy térd, egy arc körvonalai látszottak a sötétben.

— Majd elmondom, hogy mit láttam. — Azzal a lány továbbment.

— Odafent van a világ?

Ezt egy kopaszos, borotvátlan férfi kérdezte valamelyik lépcsőfordulóban. Nem lehetett tudni, mióta beszélgettek. A lány féloldalasan visszafordult a lépcsőről, a férfi meg odalent állt két láda között. A ládákon mindenféle üvegek, oly homályosak, hogy át se lehetett látni rajtuk. Talán uborkák úsztak az üvegekben, talán halak.

— Sose hittem volna, hogy odafent van a világ. — Megigazította nadrágtartóját.

— Nem jövök vissza többet — mondta a lány.

— Én se jönnék vissza. — A férfi vállat vont. — Megveszem nekik az újságot, de mégcsak bele se nézhetek. Pedig néha ki kell mennem érte a pályaudvarig.

— Elég messze — bólintott a lány.

— Engem az nem érdekel, még messzebbre is elmennék, de, hogy még a lányom férje is előbb olvassa el, mint én...! — Belenyúlt az egyik üvegbe.

Ő meg elfordult. Nem akarta látni, hogy mit húznak ki abból az üvegből.

Lépcsők és a vaskorlát. Ez kísérté fölfelé. De mikor ér fel? El se tudta képzelni.

Csupasz vaságy. A fal mellett állt, öregesen, rozsdásan. Odament, megérintette.

— Kitettek engem — mondta a vaságy minden sértődöttség nélkül.

Leült az ágy szélére, lelógatta a lábát. — Igazán pihenhetek egy kicsit.

— Nyugodtan — mondta a vaságy. — A lábadat is tedd fel. Még csak újságpapírt se kell alátenni.

Ez már meglehetősen ingerülten hangzott.

Nem is tudom, honnan szereznék újságpapírt. — Felállt. Különben se volt kedve végigfeküdni ezen az ágyon.

Nem lehetett tudni, honnan kerültek elő, de egyszerre csak itt voltak az Erdős gyerekek. Erdős Géza, a legidősebb, komolyan lépkedett a lány mellett, mintha már időtlen idők óta kísérné. A pimasz Erdős Lili megfogta a karját.

— Add nekem a kispárnát!

Nem válaszolt. Akkor se, amikor a kispárnát püfölni kezdték a hátán. Pedig akkor már meg kellett állnia, mert körbe fogták, és úgy pörgették.

— Paplant nem viszel magaddal?!

— Ágyat nem viszel magaddal?!

Tombolva ugráltak körülötte. Az egyik Erdős lecsúszott a karfán. Széttárta a karját, és a lány nyakába ugrott. Megfogta a két vállát, és odapréselte a falhoz. A többiek a lépcsőn tapsoltak. Ő meg úgy érezte, hogy a párna szétreped a hátán. A tollak, akár a hóesés. Az Erdősök pedig ebben a hóesésben ugráltak.

Egyszerre csönd lett körülötte. Az Erdős gyerekek eltűntek, mintha valaki behívta volna őket.

A lány egy darabig még a falnál állt. Megigazította a kispárnát, aztán folytatta az útját fölfelé.

Most megint olyan csöndes és üres volt a lépcsőház, mintha sose járt volna itt senki. Aztán zene emelkedett fel a mélyből, ünnepélyes, és mégis meghitt zene.

Az egyik lépcsőfordulóból előlépett egy aprótermetű öregúr, és a karját nyújtotta a lánynak. Akárcsak nagyon régen várakozott volna, de a legkisebb türelmetlenség nélkül.

A lány egy cseppet se csodálkozott. Azon se csodálkozott, hogy az öreg egy szót se szól, ahogy mennek fölfelé. Mindjárt el is nevezte magában: „Külföldi úr.” — Mert még sose látta a házban. Az arcbőre síma és rózsás. Külföldi úrnak sok pénze lehet, amit még messzi idegenből hozott magával. — Nem tudni meddig mentek így, amikor megszólalt egy száraz, női hang.

— Na gyere le, Gyula.

A lány oldalt nézett, de akkor az öregúr már eltűnt.

Barasics Bálint egy faláda tetején ült. Egyik ujját az orrához nyomta, és a cipője orrát nézte.

— Barasics. — A lány megállt előtte.

A fiú észre se vette. Ujjával szétlapította, szétkente az arcát. Egy csomó cigarettacsutka volt előtte, meg mindenféle doboz. Lehajolt, és felemelt egy spárgát. Meglóbálta, aztán kipottyantotta az ujjai közül.

— Dehiszen te elvesztél, Barasics. — Érezte, hogy jobb lenne el-

futni, de mozdulni se tudott. Néznie kellett Barasicsot, aki elveszett, és aki most itt ül a láda tetején.

— Hogy kerestek ! Még jutalmat is tűztek ki rád.

— Mennyit ? — Barasics tekintete megcsillant.

— Azt már nem tudom.

— Biztos keveset. — Megint a cigarettacsutkák felé hajolt, de nem emelt fel semmit.

— Elköltöztek. — A lány elindult fölfelé, úgy mondta a lépcsőknek. — A szüleid már nem laknak itt a házban, tavaly karácsony előtt elköltöztek innen.

Vágott ablak a falban. Maga a fal sárga és rongyos.

Megfogta a kilincset. Az ajtó nem engedett.

Kis kerek asztal az egyik fordulóban. Végighúzta rajta a tenyerét.

— Csupa por.

A kabátja ujját előrehúzta, és nagyon gondosan törölgette az asztalt. Félarcát ráfektette az asztal lapjára, mint aki már többé nem akar innen elmozdulni.

Éles levegő vágódott be, akárcsak kinyitottak volna egy ablakot.

A lány egyenesen állt. Azt a szürke ajtót nézte. Igen, két lépcsővel feljebb egy szürke ajtó nyitódott-csukódott.

A lány lehunyta a szemét. Úgy állt egyenesre feszített derékkal, hátán a párnával. Két lépcső — és akkor kiér a világba. Becsukott szemmel szállt fölfelé.

A szürke ajtó megcsikordult. Most már csak a szemét kellett kinyitnia, hogy megpillantsa, mi vár rá.

Fekete híd vékony vonala a tető fölött. Kövek, kövek, és kövek a tető teraszán. Éles, hegyes kövek. Éles, hegyes üvegszilánkok végig, amerre csak a szem ellátott. Kövek, és üvegszilánkok: más nem volt.

A lány fázósan összehúzta magát. Várt egy pillanatig, aztán tétova, imbolygó léptekkel elindult a hidon.

Egy nevet kiabáltak odalent, de nem felelt rá senki. Az asszony fölrohant a lépcsőn, kinyitotta a tetőterasz ajtaját.

— Kati ! Kati !

Üres, fekete híd a kövek és üvegszilánkok fölött.

GONDOLKODÓ

*Végighaladsz az életmen,
mint könnyű lábnyom.
Elégtelen az értelem
utána járnom.
Kopár marad az életem
túl minden álmon,
míg titkos Arcod nem lelem.
Remegve látom:
Elégtelen az értelem
nyomodba' járnom;
titkosan és sejtelmesen
végigsietsz az életmen,
mint könnyű lábnyom...*

Babos Ferenc